e) Petitioner og mundtlige høringer.

Plenarforsamlingen vedtog med stort flertal en resolution, hvorefter de af to enkeltpersoner for 4. udvalg fremsatte udtalelser vil være at oversende til Sydvestafrikaudvalget til overvejelse.

f) Sydvestafrikaudvalgets sammensætning.

4. udvalg vedtog med 46 stemmer for (herunder Danmark, Norge og USA), ingen imod og 10 blanke stemmer (herunder Sverige) en resolution om forøgelse af medlemstallet i Sydvestafrikaudvalget fra 7 til 9 medlemmer, væsentligt begrundet med udvalgets øgede arbejdsopgaver. Ifølge resolutionen skal fremtidig en tredjedel af medlemmerne afgå hvert år. Som nye medlemmer af udvalget valgtes Æthiopien og Finland. — Resolutionen blev den 26. februar bekræftet af plenarforsamlingen med 58 stemmer for, ingen imod og 13 blanke stemmer.

Sydvestafrikaudvalget består herefter af repræsentanter for følgende lande: Amerikas Forenede Stater, Brasilien, Finland, Mexico, Pakistan, Syrien, Thailand, Uruguay og Æthiopien.

6. Tilstedeligheden af høringer i Sydvestafrikaudvalget.

(Dagsordenens punkt 38).

Ved en af 10. plenarforsamling vedtaget resolution blev det besluttet at anmode den internationale domstol i Haag om en udtalelse om, hvorvidt det ville være i overensstemmelse med domstolens udtalelse af 11. juli 1950 (se beretning om 5. plenarforsamling, pag. 64), at Sydvestafrikaudvalget gav adgang for mundtlige høringer i spørgsmål, der vedrører det sydvestafrikanske territorium (se beretning om 10. plenarforsamling, sp. 558).

Den 1. juni 1956 udtalte domstolen, at det vil være i overensstemmelse med domstolens udtalelse af 11. juli 1950 at åbne mulighed for sådanne mundtlige høringer.

Ved påbegyndelsen af behandlingen af ovennævnte spørgsmål i 4. udvalg forelå meddelelse fra den sydafrikanske delegation om, at Sydafrika som følge af den udvikling, der havde strakt sig over flere år, og som var kulmineret i plenarforsamlingens beslutning den 15. november 1956 om at optage punkterne 24 og 61 på dagsordenen („Inderne i Sydafrika" og „apartheid-politikken") havde besluttet sig til kun formelt at være repræsenteret i plenarforsamlingen, hvorfor den sydafrikanske delegation ikke mere ville være til stede ved fremtidige møder i 4. udvalg.

Liberia fremsatte et resolutionsforslag, som gik ud på at give tilslutning til domstolens ovenfor omtalte udtalelse af 1. juni 1956. Dette forslag blev på initiativ fra Syrien udvidet til at indeholde en bemyndigelse for Sydvestafrikaudvalget til at tilstede mundtlige høringer.

Fra dansk side foreslog man en mindre ændring af resolutionsudkastet, som tilsigtede at bringe resolutionen så nær domstolens udtalelse som muligt. Forslaget blev imidlertid trukket tilbage til fordel for et svensk forslag om følgende tilføjelse til resolutionen: „idet der tages hensyn til de præmisser, der indeholdes i domstolens udtalelse".

Disse forsøg på at gøre resolutionen så klar og entydig som muligt blev genstand for stærk kritik fra en række lande, som ønskede, at man skulle stille udvalget så frit som muligt og ikke binde det til at tage hensyn til præmisserne i domstolens udtalelse.

Ved en delafstemning — hvor Danmark og Norge stemte for Sveriges forslag — blev dette forkastet.

Ved den endelige afstemning vedtoges hovedforslaget med 51 stemmer (herunder de tre skandinaviske lande) mod 1 og 10 blanke.

Plenarforsamlingen bekræftede den 23. januar 1957 resolutionen med 60 stemmer for, ingen imod, medens 9 lande undlod at stemme.

7. Togoland.

(Dagsordenens punkt 39).

a) Britisk Togoland.

Med 58 stemmer for, ingen imod og 11 blanke stemmer vedtog 4. udvalg den 5. december at anbefale plenarforsamlingen at godkende sammenslutningen af Britisk Togoland med Guldkysten, når dette land — under navnet Ghana — den 6. marts